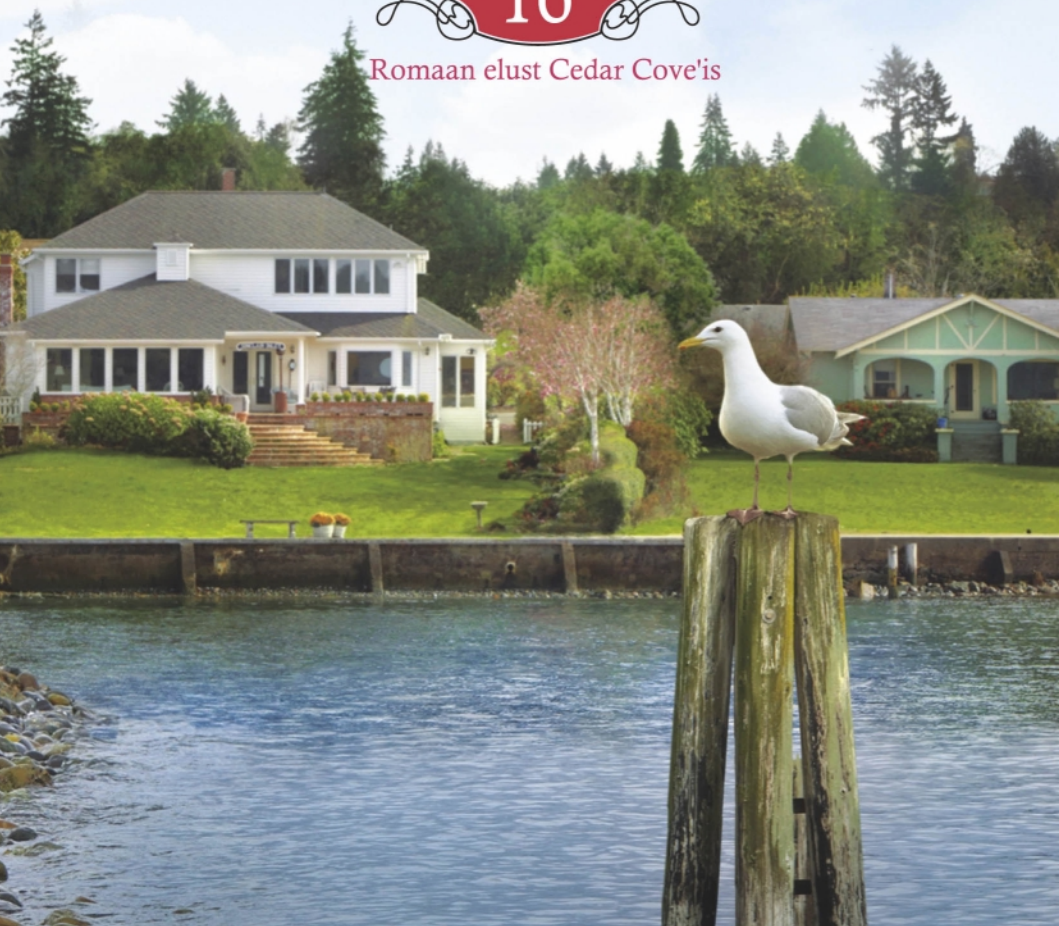

DEBBIE MACOMBER

LIGHTHOUSE ROAD

Romaan elust Cedar Cove'is

Debbie Macomber
16 LIGHTHOUSE ROAD
2001

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Jana Kuremägi
Korrektor Inna Viires

© 2001 by Debbie Macomber

© 2011 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

E03219711

ISBN 978-9949-25-015-8

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

Armsad sõbrad!

Tere tulemast Cedar Cove'i Washingtoni osariigis. Ma loodan, et naudite kohtumist mu uute sõpradega. Ja ma loodan, et kui see juba nii läheb, tunnete end Olivia, Grace'i, Charlotte'i, Cecilia, Jacki, Iani, Sethi ja kõigi teiste seltsis sama mõnusasti nagu oma isiklike naabritega kõrvalmajast. Need inimesed on *minu* naabrid. Nojah... mitte küll päriselt nii. Cedar Cove'i linn põhineb mu oma kodulinnal Port Orchardil Washingtoni osariigis, aga tege- lased ja nende lood on minu kujutlusvõime vili. Siiski tunneb igaüks, kes on kõndinud Port Orchardi tänavail, ära need hoo- ned ja sündmused, mida olen kirjeldanud. Raamatukogu, uus rae- koda ja isegi kajakahuigete võistlus on lahutamatu osa Port Orchardil elust.

Pärast seda, kui kirjutasin lood, milles oli juttu Alaskast, Texasest ja Põhja-Dakotast, sain tosinaid kirju soovitusetega viia sündmustik teistesse osariikidesse. Sel ajal kui püüdsin otsusele jõuda, taipasin, et leidub vähe paiku, mis meeldiksid mulle enam mu kaunist koduosariigist Washingtonist. Igas väikelinnas, mille olen aastate jooksul loonud, olgu siis Alas- kal või Texasest, on pisut elust, nagu mina seda tunnen – sel- lest elust, mida kogesin oma lapsi siinsamas Port Orchardis

DEBBIE MACOMBER

kasvatades. Cedar Cove'i raamatusarjaga toon selle lihtsalt ametlikult lugejateni.

Enne kui küsite selle sarja pikkuse kohta, ütlen teile ise. Vastus on: ma ei tea. Siia tuleb nii palju raamatuid kui vaja, et rääkida ära kõik lood. Minu eesmärk nagu alati on teha võimalikuks see, et kui võtate kätte esimese raamatu või kümnenda, siis tajute otsemaid, et olete teretunud.

Seadke end mugavalt istuma ja nautige armastust, veidi salapära, kuhu on lisatud terake elutarkust. Saage tuttavaks terve uute sõprade seltskonnaga. Ma tean, et kõik nad kibelevad end teile tutvustama!

Debbie Macomber

P. S. Mulle meeldib lugejatelt tagasisidet saada. Võite minuga ühendust võtta aadressil P.O. Box 1458, Port Orchard, WA 98366 või mu kodulehe kaudu veebiaadressil www.debbiemacomber.com.

Üks

Cecilia Randall oli kuulnud inimestest, kes valiksid elatud elu uuesti elada, kui neile antaks üks soov. Tema küll mitte. Ta oleks täiesti rahul, kui saaks kustutada oma kahekümne ühest eluaastast ühe kaheteistkümnepäevase perioodi.

Viimased kaksteist kuud.

Eelmise aasta jaanuaris, varsti pärast esimest jaanuari, oli ta kohanud mereväelast, allveelaevnikku Ian Jacob Randalli. Cecilia oli mehesse armunud ja teinud midagi täiesti vastutustundetut – ta oli jäänud rasedaks. Seejärel oli ta kogu olukorra veel keerulisemaks teinud mehega abielludes.

See oli viga number kolm ja sellest alates olid tema kehvast otsustusvõimest tingitud vead kuhjunud. Ta polnud olnud mitte nii võrd rumal kui naiivne, armunud ja – mis kõige hullem – romantiline. Merevägi ja elu olid Cecilia küllalt kiiresti maa peale toonud.

Nende väike tütar oli sündinud enneaegsena ajal, kui Ian oli merel, ning otsekohe ilmnes, et tal oli südamerike. Selleks ajaks, kui Ian koju naasis, oli Allison Marie juba viimse puhkepaiga leidnud. Cecilia oli seisnud üksi Vaikse ookeani looderanniku halastamatu vihma käes samal ajal, kui tema lapse tilluke kirst langetati külma ja porisesse mulda. Ta oli sunnitud langetama elu

ja surma puudutavaid otsuseid ilma perekonnalt nõu või abikaasalt lohutust saamata.

Cecilia ema elas idarannikul ja tormi tõttu ei olnud tal võimalik Washingtoni osariiki lennata.

Cecilia isa oli olnud nii toetav, kui oskas, mida oli neetult vähe. Tema arvates tähendas tütre jaoks olemasolek seda, et ta saatis Ceciliale kaastundeavaldusega kaardi ja kirjutas mõne rea teatega, kui kahju tal tütre kaotuse pärast oli. Cecilia oli veetnud tütre tühja võrewoodi kõrval loendamatu päevi ja öid, vaheldumisi nuttes ja vapustusest keeletuna. Teiste mereväelaste naised oli üritanud teda lohutada, kuid Cecilia ei tundnud end võõraste seltsis koduselt. Ta oli nende abi ja sõpruse tagasi lükanud. Ja kuna ta oli Cedar Cove'is elanud nii lühikest aega, ei olnud ta leidnud lähedasi sõpru ka kohaliku kogukonna hulgas. Kõige selle tulemusena oli ta oma leinas üksi olnud.

Kui Ian naasis, oli ta viivituses süüdistanud mereväe asjaajamist. Ta oli üritanud selgitada, kuid siis oli Cecilia kõigest sellest väsinud. Ainult ühel tõsiasjal oli mingi tähendus: tema tütar oli surnud. Cecilia abikaasa ei teadnud ega suutnud kuidagi mõista, mida naine oli tema eemaloleku ajal läbi elanud. Ian oli tuumaallveelaeval, seetõttu olid kõik tema teenistusajal edastatud sõnumid piirdunud viiekümnesõnaliste telegrammiteadetega perekonnalt. Teha poleks saanud niikuinii midagi, allveelaev oli sel ajal polaarjäähõlme all. Cecilia kirjutas Ianile Allisoni sünnist ja seejärel surmast. Neis lühiteadetes oli ta kirja pannud oma mure, hoolimata sellest, et mereväe asjamehed uurisid neid üksikasjaliselt. Kuid Iani ülemus oli pidanud kohaseks selle teabe edastamise edasi lükata ajani, mil kümnenädalane kontrollreid lõpeb. *Ma ei teadnud*, oli Ian korduvalt väitnud. Loomulikult ei saanud Cecilia meest selle eest vastutavaks pidada. Kuid ta tegi seda. Olgugi et see oli ebaõiglane, ei suutnud Cecilia talle andestada.

Nüüd oli tema ainus soov saada eemale. Pääseda abielust, välja sellest süü ja kahetsuse emotsionaalsest mülkast, lihtsalt *välja*. Lihtsaim põgenemisviis oli lahutada Ianist.

Kohtusaali lähedal koridoris istudes tundis Cecilia suuremat otsustavust abielu lahutada kui eales varem. Kohtunikuvasara ühe kiire löögiga võis ta teha lõpu möödunud aastasele õudusunenäole. Lõpuks unustab ta, et oli üldse kunagi kohtunud Ian Randalliga.

Cecilia advokaat Allan Harris sisenes Kitsapi maakonna kohtusaali eesruumi. Cecilia jälgis, kuidas mees ringi vaatas, kuni teda märkas. Harris tõstis põgusaks tervituseks käe ja sammus seejärel kõva puupingi juurde, kus istus Cecilia, ning võttis tema kõrval vabal kohal istet.

„Rääkige mulle uuesti, mis toimuma hakkab,” sõnas Cecilia, kes vajas kindlustunnet, et tema elu muutub tagasi umbes niisuguseks, nagu see oli olnud aasta eest.

Allan võttis diplomaadikohvri sülle. „Me ootame, kuni teatatakse kohtuistungi päevakord. Kohtunik küsib, kas me oleme valmis; mina teatan, et oleme, ja meile antakse järjekorranumber.”

Cecilia noogutas, tundes tuimust.

„Meile võidakse määrata ükskõik milline number ühest viiekümneni,” jätkas advokaat. „Siis ootame oma järjekorda.”

Cecilia noogutas uuesti, lootes, et ta ei jää kohtumajja kogu päevaks. See oli piisavalt kehvy, et ta siin pidi olema; veel hullem oli see, et nõuti ka Iani kohalolekut. Cecilia polnud veel meest näinud. Võib-olla sai Ian kusagil oma advokaadiga kokku ja arutas käitumistaktikat – mitte et Cecilia lootnuks temalt lahutuse vaidlustamist.

„Ega seal mingeid probleeme teki?” Cecilia peopesad olid niisked ja tema laup oli kaetud külma higiga. Ta soovis, et see oleks läbi, nii et ta saaks oma eluga edasi minna. Ta uskus, et see

ei saa juhtuda enne, kui lahutuspaperid on sisse antud. Ainult siis hakkab valu lahtuma.

„Ma ei näe, et seal võiks mingeid tõrkeid tekkida, eriti seetõttu, et te olete kokku leppinud kõikide võlgade jagamise.” Advokaat kortsutas pisut kulmu. „Hoolimata sellest abieluueelsest lepingust, mille te allkirjastasite.”

Cecilia kõhtu tabas gripilaadne tunne ja ta surus käekoti tugevasti enda vastu. *Varsti*, tuletas ta endale meelde, varsti võib ta kõndida nendest uustest välja uude ellu.

„See on üsna... ebaharilik leping,” pomises Allan.

Tagasi vaadates oli abieluuealne leping olnud veel üks nende vigade reas, mille Cecilia oli möödunud aasta jooksul teinud, kuid tema advokaadi sõnul oli seda võimalik hõlpsasti parandada. Tõllal, mil ta oli sellele alla kirjutanud, oli leping olnud vägagi mõttekas.

Oma siiruse tõestamise püüdena olid nad välja tulnud mõttega, et see abikaasa, kes tahab abielu lahutada, peaks maksma mitte ainult kohtukulud, vaid ka kõik võlad, millesse satutakse abielu jooksul. Seda võis vaadata kui karistust või hirmutamisvahendit, kummalgi juhul ei olnud see mõjunud. Ja nüüd oli see lihtsalt veel üks tüütus, millega tuli tegelda.

Cecilia süüdistas ennast, et oli nõudnud midagi kirjalikult. Ta oli tahtnud olla täiesti kindel, et Ian ei abiellu temaga mingist kohusetundest. Jah, rasedus polnud planeeritud, kuid ta oleks olnud väga rahul, kui pidanuks kasvatama last üksinda. Ta eelistas seda õnnetus abielus lõksus olemisele – või Iani kinnihoidmisele suhtes, mida mees ei soovi. Ian oli siiski olnud järeleandmatu. Ta oli vandunud, et armastab Ceciliat, armastab nende sündimata last ja tahab Ceciliaiga abielluda.

Kümneaastase Cecilia terve maailm oli purunenud, kui tema vanemad lahutasid. Ta keeldus seda oma lapsele tegemast. Tema

arvates oli abielu igaveseks, seega oli ta soovinud, et nad oleksid enne eluaegse kohustuse võtmist kindlad. Kui naiivne, mõtles Cecilia praegu. Kui sentimentaalne. Kui *romantiline*.

Ian oli öelnud, et tema soovib ka igavesti kestvat abielu, kuid nagu palju muudki sellel viimasel aastal, oli ka see olnud pettekujutus. Cecilia oli olnud *vaja* meest uskuda, uskuda armastuse jõudu, uskuda, et see kaitseb teda seda laadi südamevalu eest.

Lõpuks oli Cecilia pimestatuna tulevasest abikaasast, kes näis temale täielikult pühendunud, ja lootusega kestvalt õnnelikule elule nõustunud abieluga – ühel eritingimusel. Abielueelne leping.

Nende abielu pidi kestma nii kaua, kuni nad mõlemad elavad, seega olid nad välja töötanud lepingu, mis aitab neil jääda ustavaks oma abielutootusele. Või nii olid nad arvanud... Enne laulust olid nad ise kirjutanud abielueelse lepingu ja lasknud selle notaril kinnitada. Cecilia oli kõik selle unustanud, kuni oli Allan Harrisega kohtumise kokku leppinud ja too oli küsinud, kas ta on enne abiellumist mõnele lepingule alla kirjutanud. Loomulikult polnud see vormikohane dokument, kuid Allan tundis siiski, et neil on tarvis, et kohus selle tühistaks.

Cecilia abielu ei oleks pidanud niimoodi lõppema, kuid pärast nende lapse surma oli kõik viltu läinud. Nende kaotus oli vähenandanud sedagi armastust, mis nende vahel oli olnud. Imikud ei tohiks surra – isegi need imikud, kes sünnivad enneaegsena. Cecilia maailmast oli kadunud igasugune õiguse ja õigluse tunne. Abielu, mis pidanuks teda toetama, oli saanud veel üheks süü- ja mureallikaks. Kogemused olid talle õpetanud, et ta on *üks* ja sama võiks peegeldada ka tema õiguslik seisund.

Cecilia ei suutnud sellele enam mõelda ja ta suunas tahtlikult mõtled mujale.